

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 24, 2013

Nummer 24, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:899](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:901](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:894](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:898](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:883](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:900](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:888](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:882](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:906](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:878](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:895](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:890](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:892](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:884](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:885](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:879](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:887](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:896](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:886](#) 08-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:893](#) 08-10-2013

RECHTSPRAAK

De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende voor de schatting redengevende feiten en onderzoek. De bestreden uitspraak is in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bestreden uitspraak niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

De Hoge Raad overweegt. Het bestreden arrest houdt ten aanzien van de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel voorts het volgende in:

‘De veroordeelde is bij arrest van dit hof (parketnummer 24-001979-10) ter zake van – onder meer en kort gezegd – oplichting en het aanbieden van krediet zonder daartoe verleende vergunning veroordeeld tot straf.

De veroordeelde heeft uit het bewezen verklaarde handelen voordeel verkregen. Er zijn tevens voldoende aanwijzingen dat hij voordeel heeft verkregen door middel van en/of uit baten van soortgelijke feiten als die waarvoor hij is veroordeeld.

Aan de inhoud van wettige bewijsmiddelen ontleent het hof – evenals de rechtbank – de schatting van dat voordeel op een bedrag van € 25.301,43. Het hof verenigt zich eveneens met de beslissing van de rechtbank om aan de veroordeelde de verplichting op te leggen tot betaling aan de Staat van een bedrag van € 21.225,75.’

Het vonnis van de rechtbank bevat geen afzonderlijke opgave van de bewijsmiddelen waarvan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Bij de beoordeling van het middel dient te worden vooropgesteld dat krachtens art. 511f Sv de schatting van het op geld waardeerbaar wederrechtelijk verkregen voordeel slechts kan worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 511e lid 1 Sv (in eerste aanleg)

en artikel 511g lid 2 Sv (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 359 lid 3 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden.

De bestreden uitspraak bevat geen toereikende vermelding van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende voor de schatting redengevende feiten en omstandigheden. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3 is vooropgesteld, is de bestreden uitspraak in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:895

Zaaknummer: 11/03720

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring steunt op de bewijsmiddelen zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.5. Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘tezamen en in vereniging met anderen’ [slachtoffer] heeft gedwongen tot de afgifte van een auto, niet kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bewezenverklaring van onder meer dit feit steunt op de bewijsmiddelen zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.5.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘tezamen en in vereniging met anderen’ [slachtoffer] heeft gedwongen tot de afgifte van een auto, niet kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

De bewezenverklaring van de onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten steunt op de volgende bewijsmiddelen:

1. Een geschrift, zijnde een niet-gewaarmerkte kopie van het proces-verbaal van aangifte d.d. 2 juli 2009 van de politie Rotterdam-Rijnmond, nr. 2009227230-1, documentcode 0907020730.A, opgemaakt in de wettelijke vorm door daartoe bevoegde opsporingsambtenaren. Dit proces-verbaal houdt onder meer in – zakelijk weergegeven – (p.

5 e.v. van het zaaksdossier 'zaak 145 C'):

als de op 2 juli 2009 tegenover deze opsporingsambtenaren afgelegde verklaring van [slachtoffer]:

Op 1 juli 2009 ben ik naar de woning van [verdachte] gegaan. Ik ben naar de [verdachte] in Rotterdam gereden. [Betrokkene 2] is met de fles Bacardi naar de keuken gegaan om een baco voor mij te maken. Ik zat op de bank. Toen ik mijn ogen open deed zag ik dat [betrokkene 3] voor me stond. Ik zag dat er bij [betrokkene 3] nog een andere man was, een lange magere neger.

Ik wilde opstaan van de bank en zag en voelde dat ik van [betrokkene 3] een harde klap met een vuist bovenop mijn linker wenkbrauw kreeg. Dit deed mij erg veel pijn en ik voelde even later dat het bloed langs mijn gezicht liep. Ik kreeg een schop van [betrokkene 3]. Op een bepaald moment werd ik door hen op de grond gegooid. Terwijl ik op de grond lag zag ik dat die lange man een zwartkleurig pistool tevoorschijn haalde uit een rugzak. Toen die lange dat pistool in zijn handen had kwam hij naar mij toe lopen en zette hij dit wapen op mijn hoofd. Ik werd, terwijl ik op mijn buik op de grond lag, met een riem rond mijn enkels gebonden.

[Betrokkene 3] zei tegen mij dat ik een verklaring moest maken waarin ik schreef dat ik mijn auto had verkocht voor 500 euro. Ik heb vervolgens op een A4'tje een verklaring geschreven dat ik mijn auto aan [verdachte] verkocht voor 500 euro. [Betrokkene 3] zei dat ik mij moest aftrekken en hem mijn sperma moest geven. Ik deed mijn boxer naar beneden en begon aan mijn pik te trekken. Terwijl ik zo bezig was hoorde ik dat die lange neger vroeg of het al lukte. Door de spanning lukte het niet, ik was wel bereid om het te doen. Ik lag nog steeds met mijn enkels gebonden op de grond. De lange man liet mij op een gegeven moment nog een mes zien en zei dat ik goed moest luisteren.

Ik zag dat [betrokkene 3] een mes pakte. Ik moest opstaan en werd tegen de muur gedrukt. Ik hoorde dat hij zei dat hij mij zou gaan steken. Ik zei tegen [betrokkene 3] dat hij de auto mocht hebben als hij mij maar liet leven en liet gaan. [Betrokkene 3] zei: 'Je moet niet fokken met mij' en hij keek mij heel dreigend in de ogen. Ik was erg bang dat hij mij zou gaan neersteken met dat mes. In mijn aangifte spreek ik over mijn auto, maar deze is niet van mij. Ik maak gebruik van deze personenauto. Ik doe namens [betrokkene 1] aangifte van de diefstal van de personenauto Audi A3.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:882

Zaaknummer: 11/01805

Wetsartikelen: 440 Sv

RECHTSPRAAK

De vaststelling dat de verdachte ‘reeds meerdere malen ter zake van overtredingen van de Opiumwet onherroepelijk is veroordeeld en eveneens is veroordeeld voor diefstal van elektriciteit’, waarmee tot uitdrukking is gebracht dat die veroordelingen ten tijde van het tenlastegelegde onherroepelijk waren, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien het uittreksel uit de Justitiële Documentatie daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De overwegingen van de Hoge Raad luiden als volgt. De verdachte is ter zake van 1. ‘opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, onder B, van de Opiumwet gegeven verbod, terwijl het feit betrekking heeft op een grote hoeveelheid’ en 2. ‘diefstal’, begaan in de periode van 26 juni 2007 tot en met 17 juli 2007, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. De strafoplegging is als volgt gemotiveerd:

‘Bij de bepaling van de op te leggen straf is gelet op de aard en de ernst van hetgeen bewezen is verklaard, op de omstandigheden waaronder het bewezen verklaarde is begaan en op de persoon van de verdachte, zoals een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen.

Het hof acht – kort samengevat – het opzettelijk telen van hennep en het plegen van diefstal van stroom bewezen.

Naar het oordeel van het hof kan niet worden volstaan met een straf als door de advocaat-generaal gevorderd omdat daarin onvoldoende tot uitdrukking komt:

- de ernst van het bewezen verklaarde in de verhouding tot andere strafbare feiten, zoals onder meer tot uitdrukking komt in het hierop gestelde wettelijk strafmaximum en in de straffen die voor soortgelijke feiten worden opgelegd;
- de omstandigheid dat verdachte, blijkens het op hem betrekking hebbende Uittreksel

Justitiële Documentatie d.d. 8 juli 2010, reeds meerdere malen ter zake van overtredingen van de Opiumwet onherroepelijk is veroordeeld en eveneens is veroordeeld voor diefstal van elektriciteit. Kennelijk hebben de eerdere veroordelingen verdachte niet het laakbare van zijn handelen doen inzien;

– de omstandigheid dat verdachte bij het plegen van het feit louter heeft gehandeld uit financieel gewin;

– het feit van algemene bekendheid dat het illegaal aftappen van elektriciteit vaak leidt tot een gevaarlijke situatie wegens kortsluiting en/of brand. Voorts wordt door diefstal van elektriciteit, een aanzienlijke schade toegebracht aan de energiemaatschappij.

Naar het oordeel van het hof kan, met name gelet op de recidive, niet worden volstaan met een andere of lichtere sanctie dan een straf die deels onvoorwaardelijke vrijheidsbeneming voor de hierna te melden duur met zich brengt.’

De vaststelling dat de verdachte ‘reeds meerdere malen ter zake van overtredingen van de Opiumwet onherroepelijk is veroordeeld en eveneens is veroordeeld voor diefstal van elektriciteit’, waarmee tot uitdrukking is gebracht dat die veroordelingen ten tijde van het tenlastegelegde onherroepelijk waren, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Bosch opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:883

Zaaknummer: 12/05406

Wetsartikelen: Opiumwet

RECHTSPRAAK

De in het middel vervatte opvatting dat de bewezenverklaarde ‘feitelijkheden’, te weten de arm op de rug van het slachtoffer leggen en onverhoeds haar borsten aanraken, niet tevens dezelfde handelingen kunnen betreffen als de bewezenverklaarde ‘ontuchtige handelingen’ voor zo ver bestaande uit het met de hand aanraken van de borsten en de rug van het slachtoffer, is niet juist.

Het middel klaagt dat het Hof ten onrechte althans onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat de bewezenverklaarde handelingen zowel ‘een andere feitelijkheid’ als ‘ontuchtige handelingen’ steeds in de zin van artikel 246 Sr opleveren.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Overeenkomstig de dagvaarding is ten laste van de verdachte bewezenverklaard dat:

‘hij op 3 augustus 2009 te ’s-Hertogenbosch, door andere feitelijkheden dan geweld [slachtoffer] heeft gedwongen tot het dulden van ontuchtige handelingen, bestaande die ontuchtige handelingen uit het met zijn, verdachtes hand aanraken van de borsten en rug en benen van voornoemde [slachtoffer] en het brengen van zijn, verdachtes hand onder de rok van voornoemde [slachtoffer] en bestaande die feitelijkheden hierin dat hij, verdachte zijn arm op de rug van voornoemde [slachtoffer] heeft gelegd en onverhoeds haar borsten heeft aangeraakt.’

Artikel 246 Sr luidt:

‘Hij die door geweld of een andere feitelijkheid of bedreiging met geweld of een andere feitelijkheid iemand dwingt tot het plegen of dulden van ontuchtige handelingen, wordt, als schuldig aan feitelijke aanranding van de eerbaarheid, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste acht jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

Het middel berust op de opvatting dat de bewezenverklaarde ‘feitelijkheden’, te weten de arm op de rug van het slachtoffer leggen en onverhoeds haar borsten aanraken, niet tevens dezelfde handelingen kunnen betreffen als de bewezenverklaarde ‘ontuchtige handelingen’

voor zover bestaande uit het met de hand aanraken van de borsten en rug van het slachtoffer. Die opvatting is niet juist. Het hof heeft zonder blijk te geven van een onjuiste opvatting omtrent die begrippen als bedoeld in artikel 246 Sr kunnen oordelen dat door het dwingende en onverhoedse karakter van eerstbedoelde handelingen het slachtoffer gedwongen is geweest de ontuchtige handelingen te dulden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:900

Zaaknummer: 11/05201

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

Anders dan het middel wil heeft het hof niet de bewezenverklaring van feit 2 uitgebreid. Het middel klaagt terecht dat het hof het ten aanzien van feit 3 gevoerde strafmaatverweer niet heeft besproken, maar gelet op hetgeen ten verwere is aangevoerd en hetgeen het hof bij de strafoplegging heeft overwogen is het verzuim in het onderhavige geval van zo ondergeschikte betekenis dat het niet tot cassatie kan leiden.

Het tweede middel en het vierde middel klagen onder meer dat het hof de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad heeft miskend. Het derde middel bevat onder meer de klacht dat het hof een te beperkte invulling heeft gegeven aan de terugwijzingsopdracht. De klachten lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bewezenverklaring van het onder 2 tenlastegelegde witwassen bij voormeld arrest van 14 december 2006 van het hof – voor zover hier van belang inhoudend dat het witwassen betrekking had op ‘meerdere geldbedragen’ – steunt onder meer op bewijsmiddel 14, inhoudende – voor zover hier van belang – dat de verdachte ten tijde van de daarin omschreven doorzoekingen vier deposito’s voorhanden had. In de thans bestreden uitspraak heeft het hof vastgesteld dat het niet om vier maar om vijf deposito’s ging. Anders dan in de toelichting op het tweede middel wordt betoogd heeft het hof door op deze wijze een kennelijke verschrijving in een bewijsmiddel te verbeteren niet de bewezenverklaring van feit 2 uitgebreid en geeft zijn oordeel niet blijk van miskenning van de rechtsregel dat de rechter naar wie de Hoge Raad na vernietiging van een uitspraak de zaak heeft verwezen of teruggewezen, gebonden is aan de door de Hoge Raad gegeven beslissing.

Ingevolge de door de Hoge Raad gegeven beslissing diende het hof de zaak onder meer wat betreft de strafoplegging opnieuw te berechten. Dit brengt mee dat het hof alle voor de strafoplegging van belang zijnde omstandigheden in zijn oordeel diende te betrekken. Het derde middel klaagt terecht dat het hof dit heeft miskend wat betreft het ten aanzien van feit 3 gevoerde strafmaatverweer. Gelet evenwel enerzijds op hetgeen door de verdediging ten verwere is aangevoerd en anderzijds op hetgeen door het hof ter motivering van de opgelegde gevangenisstraf is overwogen, is het verzuim van het hof in het onderhavige geval van zo

ondergeschikte betekenis dat het niet tot cassatie behoeft te leiden.

Het vierde middel komt op tegen de verbeurdverklaring door het hof van de voorwerpen die op de beslaglijst zijn vermeld onder de nummers 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11 en 12. Het middel voert in de toelichting onder meer aan dat ten aanzien van deze voorwerpen bij voormeld arrest van 14 december 2006 door het hof de teruggave aan de rechthebbende was gelast, welke beslissing door de Hoge Raad niet is vernietigd en daardoor onherroepelijk is geworden. Het middel miskent echter dat genoemd arrest door de Hoge Raad wat betreft de strafoplegging is vernietigd en dat daarmee tevens de in dat arrest gegeven beslissingen ten aanzien van het beslag zijn vernietigd (vgl. HR 25 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4994).

De klachten treffen geen doel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:884

Zaaknummer: 11/05020

Wetsartikelen: 353 Sv

RECHTSPRAAK

Vervolg op ECLI:NL:HR:2013:3 waarin om een aanvullende conclusie is gevraagd. Slagende bewijsklacht met betrekking tot het opzet.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring wat betreft het opzet van de verdachte onvoldoende met redenen is omkleed.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte de daarin omschreven handelingen opzettelijk heeft verricht, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:890

Zaaknummer: 11/01500

Wetsartikelen: 23 WED

RECHTSPRAAK

Anders dan het hof heeft geoordeeld doet zich hier niet het geval voor dat het hoger beroep is ingesteld tegen een vonnis waarin de verdachte op andere wijze dan bij naam is aangeduid. De enkele omstandigheid dat verdachte in werkelijkheid anders is genaamd leidt niet zonder meer tot de niet-ontvankelijkverklaring van het ingestelde hoger beroep.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans op ontoereikende gronden, in zijn hoger beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat uit de artikelen 449-452 Sv, welke bepalingen de wijze regelen waarop rechtsmiddelen dienen te worden aangewend, moet worden afgeleid dat een verdachte te wiens laste een rechterlijke beslissing is geweest waarin hij op andere wijze dan bij name is aangeduid, geen rechtsmiddel tegen een einduitspraak kan aanwenden anders dan onder bekendmaking van zijn persoonsgegevens. Het spreekt vanzelf dat in zodanig geval die gegevens de ware persoonsgegevens behoren te betreffen (vgl. HR 13 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ6694, NJ 2007, 170).

Anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld, doet dit geval zich hier niet voor nu het hoger beroep niet is ingesteld tegen een vonnis waarin de verdachte op andere wijze dan bij name is aangeduid. In aanmerking genomen voorts dat namens [verdachte] hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis dat is geweest ten laste van een persoon zich noemende [verdachte], en dat door de op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep is verklaard dat – naar de Hoge Raad begrijpt – haar cliënt degene is ten wiens laste het vonnis is geweest, leidt de enkele omstandigheid dat de verdachte in werkelijkheid is genaamd [betrokkene 1], geboren op [geboortedatum] 1965 te [geboorteplaats], niet zonder meer tot de niet-ontvankelijkheid van het ingestelde beroep.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:886

Zaaknummer: 11/05655

Wetsartikelen: 449-452 Sv

RECHTSPRAAK

Geen middelen ingediend. Betrokkene niet-ontvankelijk.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 in verbinding met artikel 511h van het Wetboek van Strafvordering, zodat de betrokkene in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:894

Zaaknummer: 11/04271 P en 11/04275 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verwijst naar ECLI:NL:HR:2013:885 wat betreft artikel 1 lid 2 Sr en vermindert de opgelegde geldboete in verband met de overschrijding van de redelijke termijn.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 1 lid 2 Sr niet van toepassing is.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit het onder K.3 weergegevene volgt dat de wijziging niet voortvloeit uit een verandering van inzicht bij de wetgever omtrent de strafwaardigheid van vóór de inwerkingtreding van de wijziging gepleegde overtredingen van artikel 13 lid 1 van de Flora- en faunawet. Derhalve wordt het recht dat gold ten tijde van het bewezen verklaarde feit toegepast.

Bijgevolg verwerpt het hof het verweer.

De wijziging van het Besluit vrijstelling beschermde dier- of plantensoorten (Stb. 2000, 525) als in de overwegingen van het hof bedoeld, vloeit niet voort uit een gewijzigd inzicht van de wetgever omtrent de strafwaardigheid van de vóór de regelwijziging begane strafbare feiten (vgl. HR 8 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:885). Het oordeel van het hof is derhalve juist.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert de geldboete in die zin dat deze € 4.275 bedraagt, vermindert de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 52 dagen bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:896

Zaaknummer: 11/04274 E en 11/04273 E

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

In aanmerking genomen dat het etiketteringsvoorschrift zoals vervat in het ADR (Accord Européen relatif au transport international des marchandises dangereuses par route) ertoe strekt dat met het oog op een doeltreffende bescherming van mens en milieu snel en eenvoudig kan worden vastgesteld of gevaarlijke stoffen worden vervoerd en zo ja welke, geeft 's hofs oordeel dat elke gevulde althans niet geheel lege drukhouder diende te zijn voorzien van een gevaarsetiket en dat zulks niet anders is doordat alle houders dezelfde stof bevatten en in dezelfde kooi werden vervoerd, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het eerste middel richt zich met rechts- en motiveringsklachten tegen het oordeel van het hof dat elke afzonderlijke drukhouder een gevaarsetiket diende te dragen.

Het hof heeft vastgesteld dat een chauffeur in dienst van de verdachte met een vrachtwagen 29 in een kooi geplaatste drukhouders met propaan en/of butaan heeft vervoerd waarvan zeven nog gedeeltelijk waren gevuld en niet voorzien van een gevaarsetiket.

Voor de toepasselijke regelgeving wordt verwezen naar de weergave daarvan in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.4 en 3.5. Voor de beoordeling van het middel gaat het meer in het bijzonder om de uit het ADR (Accord Européen relatif au transport international des marchandises dangereuses par route) volgende verplichting dat 'elk voorwerp of elke stof, opgenomen in tabel A van hoofdstuk 3.2' bij het vervoer over de weg is voorzien van een etiket zoals nader vastgesteld in randnummer 5.2.2.1.1 van bijlage A bij het ADR. Propaan en butaan zijn in genoemd hoofdstuk 3.2 vermeld als gevaarlijke stoffen. Voor lege, ongereinigde drukhouders geldt dat zij mogen worden vervoerd met verouderde of beschadigde etiketten teneinde opnieuw gevuld dan wel onderzocht te worden en een nieuw etiket overeenkomstig de geldende voorschriften aan te brengen, of met het doel de drukhouders te verwijderen (randnummer 5.2.2.2.1.2).

In aanmerking genomen dat vorenbedoeld etiketteringsvoorschrift ertoe strekt dat met het oog op een doeltreffende bescherming van mens en milieu snel en eenvoudig kan worden vastgesteld of gevaarlijke stoffen worden vervoerd en zo ja welke, geeft 's hofs oordeel dat elke gevulde althans niet geheel lege drukhouder diende te zijn voorzien van een gevaarsetiket en dat zulks niet anders is doordat alle houders dezelfde stof bevatten en in dezelfde kooi werden vervoerd, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel behoeft geen nadere motivering.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt dat het hof de niet van een gevaarsetiket voorziene drukhouders ten onrechte niet als leeg heeft aangemerkt.

Het hof heeft vastgesteld dat de in het middel bedoelde drukhouders gedeeltelijk gevuld waren met vloeistof. Kennelijk heeft het hof geoordeeld dat het een feit van algemene bekendheid is dat propaan en butaan bij normale temperatuur en normale druk gasvormig zijn en dat derhalve uit de omstandigheid dat zich in de houders vloeistof bevond, moet worden afgeleid dat de inhoud van de houders nog onder druk stond. Tegen die achtergrond geeft het oordeel van het hof dat niet kan worden gezegd dat de drukhouders leeg waren in de zin van het ADR, randnummer 5.2.2.2.1.2, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het middel kan niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:878

Zaaknummer: 12/05777 E

Wetsartikelen: ADR

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht medeplegen. Conclusie A-G: anders (verbeterd lezen)

Het middel klaagt onder meer dat het hof de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen van feit 2 ontoereikend heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak houdt voorts onder het opschrift 'Overweging met betrekking tot het bewijs' het volgende in:

'In samenhang met de hiervoor besproken feiten (...) komt het hof eveneens tot een bewezenverklaring van feit 2 (...), de oplichting van [A]. Een vertegenwoordiger van dat bedrijf heeft zich, toen de tegels niet werden betaald, begeven naar het bedrijf van verdachte ([E]), en daar een foto gemaakt van een man die hij herkende als [betrokkene 6], de man die tekende voor de aflevering van de tegels. Onduidelijk is of dat verdachte is geweest, maar duidelijk is dat er een verbinding is tussen de persoon die de tegels in ontvangst nam en de tegelhandel van verdachte. Zo'n verbinding was er ook bij feit 1. Eerder opgemerkt was al dat verdachte feitelijke bemoeienis heeft gehad, eind september 2007 nog (...) met de kledingzaak die de tegels besteld had.'

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte 'tezamen en in vereniging met een ander of anderen' [betrokkene 1] en/of [A] heeft bewogen tot de afgifte van goederen, niet kan worden afgeleid uit de bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Conclusie A-G:

Aangezien het bestanddeel oogmerk van wederrechtelijke bevoordeling in de rechtspraak ruim wordt uitgelegd, in die zin dat in het algemeen hij die door een van de oplichtingsmiddelen de bezitter van een goed beweegt dit af te geven, handelt met het

oogmerk van wederrechtelijke bevoordeling, is het oordeel van het hof dat verdachtes handelwijze ‘wederrechtelijke bevoordeling’ oplevert in de zin van artikel 326 Sr en dat het oogmerk van verdachte daarop was gericht, eveneens niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd. Dat er telkens al snel is opgespoord is niet relevant, nu de leveranciers zeer kort na de leveringen polshoogte gingen nemen bij het pand waar is geleverd en zij tot de ontdekking kwamen dat het pand te huur stond en leeg was en dat in het pand helemaal geen winkel (meer) was die verbouwd zou worden.

Naar mijn oordeel kan het telkens bewezenverklaarde medeplegen niet alleen ten aanzien van feit 2, zoals de steller van het middel betoogt, maar ook met betrekking tot feiten 1 en 7 niet worden afgeleid uit de bewijsvoering van het hof. Uit de bewijsmiddelen betreffende feit 7 blijkt immers slechts van bemoeienis van maar één persoon, te weten verdachte, terwijl uit de bewijsmiddelen en ’s hofs bewijsoverweging betreffende feiten 1 en 2 ook niet zonder meer een bewuste en nauwe samenwerking gericht op oplichting tussen verdachte en een ander of anderen volgt. Ook dit onderdeel van de bewezenverklaring kan de Hoge Raad daaruit echter wegstrepen zonder aantasting van de aard en ernst van het bewezenverklaarde, zodat ook nu geen aanleiding bestaat voor cassatie.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:892

Zaaknummer: 11/03588

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Ingevolge artikel 453 lid 1 Sv brengt intrekking van het hoger beroep mee afstand van de bevoegdheid dit rechtsmiddel opnieuw aan te wenden. Dit heeft tot gevolg dat het desbetreffende vonnis onherroepelijk wordt en niet meer kan worden aangetast. Dit is slechts anders indien bijzondere omstandigheden aanleiding geven tot het oordeel dat de intrekking van het hoger beroep – en de daarmee gedane afstand – niet kan gelden als intrekking van het hoger beroep in de zin van de artikelen 453-455 Sv. 's Hofs oordeel dat de vernietiging door de gemeente Amsterdam op 10 mei 2010 van het besluit van het stadsdeel van 8 december 2009 tot intrekking van het hoger beroep niet zo'n bijzondere omstandigheid oplevert, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het hoger beroep rechtsgeldig is ingetrokken.

De Hoge Raad overweegt als volgt. 'Het hof overweegt hieromtrent als volgt. In het strafrecht geldt een gesloten stelsel van rechtsmiddelen. In dit stelsel is bij wet bepaald wanneer en op welke wijze een rechtsmiddel kan worden ingesteld en ingetrokken. Deze wettelijke bepalingen zijn van openbare orde. Artikel 453 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat een eenmaal ingesteld rechtsmiddel uiterlijk tot de aanvang van de behandeling van het beroep kan worden ingetrokken.

Voorts bepaalt dit artikel dat een intrekking afstand meebrengt van de bevoegdheid het rechtsmiddel opnieuw aan te wenden. Op een intrekking van het rechtsmiddel kan derhalve niet worden teruggekomen. Het hof acht het dan ook onverenigbaar met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen dat op deze intrekking van het hoger beroep wordt teruggekomen nu is vastgesteld dat het namens het stadsdeel ingestelde hoger beroep op 11 december 2009 rechtsgeldig en onherroepelijk is ingetrokken. De omstandigheden die door de raadvrouw zijn aangevoerd, doen aan dit oordeel niet af. Het verweer wordt verworpen.'

Ingevolge artikel 453 lid 1 Sv brengt intrekking van het hoger beroep mee afstand van de bevoegdheid dit rechtsmiddel opnieuw aan te wenden. Dit heeft tot gevolg dat het desbetreffende vonnis onherroepelijk wordt en niet meer kan worden aangetast. Dit is slechts anders indien bijzondere omstandigheden aanleiding geven tot het oordeel dat de intrekking van het hoger beroep – en de daarmee gedane afstand – niet kan gelden als intrekking van het hoger beroep in de zin van de artikelen 453-455 Sv. Het oordeel van het hof dat de vernietiging door de gemeente Amsterdam op 10 mei 2010 van het besluit van het stadsdeel van 8 december 2009 tot intrekking van het hoger beroep niet zo'n bijzondere omstandigheid oplevert, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:888

Zaaknummer: 2/04178 E

Wetsartikelen: 453 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

's Hofs vaststelling 'dat verdachte reeds vier maal eerder is veroordeeld ter zake soortgelijke feiten', waarmee tot uitdrukking is gebracht dat die veroordelingen ten tijde van het tenlastegelegde onherroepelijk waren, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien het Uittreksel Justitiële Documentatie daarvoor geen steun biedt.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt. De verdachte is ter zake van 'als bestuurder van een motorrijtuig daarmede op een weg rijden zonder dat er voor dat motorrijtuig een verzekering overeenkomstig de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen is gesloten en in stand gehouden' veroordeeld tot een werkstraf van 28 uren, subsidiair 14 dagen hechtenis, met ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen voor de duur van zes maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. De strafoplegging is als volgt gemotiveerd:

'Anders dan de advocaat-generaal heeft gevorderd, acht het hof het opleggen van een geldboete niet passend. Het hof overweegt dat uit een hem betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie is gebleken dat verdachte reeds vier maal eerder is veroordeeld ter zake soortgelijke feiten. De bij die veroordelingen opgelegde straffen hebben verdachte er kennelijk niet van weerhouden opnieuw te rijden in een personenauto, zonder dat hij daarvoor een verzekering overeenkomstig de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen had gesloten en in stand gehouden. Het hof zal aan de verdachte een taakstraf, bestaande uit het verrichten van een werkstraf, voor het hieronder te vermelden aantal uren opleggen.'

De vaststelling 'dat verdachte reeds vier maal eerder is veroordeeld ter zake soortgelijke feiten', waarmee tot uitdrukking is gebracht dat die veroordelingen ten tijde van het tenlastegelegde onherroepelijk waren, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Bosch opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:887

Zaaknummer: 11/03894

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Met zijn op zijn vaststellingen gebaseerde oordeel ‘dat de verdachte handelingen heeft verricht die erop waren gericht om zijn criminele opbrengst veilig te stellen’ heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat verdachte, in de periode waarin door hem geldbedragen van zijn bankrekening werden opgenomen en nadien, die bedragen niet slechts voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) waren gericht op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die bedragen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 4 bewezenverklarde gewoontewitwassen oplevert.

In het onderhavige geval gaat het om het bewezenverklarde voorhanden gehad hebben van voorwerpen – te weten geldbedragen – in de periode van 14 december 2001 tot en met 26 november 2008 die afkomstig zijn uit door de verdachte zelf begane misdrijven (mensenhandel) en ten aanzien waarvan het hof heeft geoordeeld dat zulks ‘van het plegen van witwassen een gewoonte maken’ oplevert. Het hof heeft in zijn nadere overweging vastgesteld dat de verdachte in de periode van 1 november 2003 tot en met juni 2007 geldbedragen van ruim € 255.000 contant op een bankrekening heeft gestort, maar dat die rekening in de tweede helft van 2007 een debetstand heeft bereikt die ook in 2008 heeft voortgeduurd en dat nader onderzoek niet of nauwelijks heeft geleid tot het terugvinden van die gestorte bedragen. Met zijn op die vaststellingen gebaseerde oordeel ‘dat de verdachte handelingen heeft verricht die erop waren gericht om zijn criminele opbrengst veilig te stellen’ heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat de verdachte in de periode waarin door hem geldbedragen van zijn bankrekening werden opgenomen en nadien, die bedragen niet slechts voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) waren gericht op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die bedragen.

Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is – ook in het licht van hetgeen

hiervoor onder 2.4 is vooropgesteld – toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het vierde middel klaagt dat het hof aan de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen in totaal meer vervangende hechtenis heeft verbonden dan wettelijk is toegestaan.

De bestreden uitspraak houdt in dat het hof aan de verdachte op de voet van artikel 36f Sr de verplichting heeft opgelegd tot betaling aan de Staat ten behoeve van de benadeelde partijen [betrokkene 2], [betrokkene 1] en [betrokkene 4] van respectievelijk € 81.873, € 76.200 en € 494,07. Daarbij heeft het hof de vervangende hechtenis bepaald op respectievelijk 365, 365 en 9 dagen.

Op grond van artikel 36f lid 6 (oud) Sr in verbinding met artikel 24c Sr kan bij het opleggen van de verplichting tot betaling aan de Staat zoals hier bedoeld, worden bepaald dat bij gebreke van betaling en verhaal vervangende hechtenis wordt toegepast. Deze vervangende hechtenis mag in het onderhavige geval, waarin sprake is van samenloop als bedoeld in artikel 57 Sr, ingevolge artikel 60a Sr in verbinding met artikel 24c lid 3 Sr ten hoogste een jaar bedragen.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat het middel terecht is voorgesteld. De Hoge Raad zal de duur van de vervangende hechtenis verminderen in die zin dat is voldaan aan het wettelijk bepaalde maximum van een jaar.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en de bij de aan de verdachte opgelegde verplichtingen tot betaling aan de Staat ten behoeve van [betrokkene 2], [betrokkene 1] en [betrokkene 4] bepaalde vervangende hechtenis; vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze vijf jaren en zes maanden belooft; bepaalt dat het aan de Staat te betalen bedrag van € 81.873 ten behoeve van [betrokkene 2] bij gebreke van betaling en verhaal wordt vervangen door 180 dagen vervangende hechtenis, bepaalt dat het aan de Staat te betalen bedrag van € 76.200 ten behoeve van [betrokkene 1] bij gebreke van betaling en verhaal wordt vervangen door 180 dagen vervangende hechtenis; bepaalt dat het aan de Staat te betalen bedrag van € 494,07 ten behoeve van [betrokkene 4] bij gebreke van betaling en verhaal wordt vervangen door 5 dagen vervangende hechtenis en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:898

Zaaknummer: 11/04842

Wetsartikelen: 420ter Sr, 36f lid 3 (oud) Sr en 24c Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht opzettelijk voordeel trekken uit de opbrengst van enig door een ander door misdrijf verkregen goed.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onvoldoende met redenen is omkleed, met name voor zover die inhoudt dat de verdachte opzettelijk voordeel heeft getrokken uit de door [betrokkene 1] door middel van valsheid in geschrift verkregen uitkeringsgelden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voorts heeft het hof omtrent het bewijs het volgende overwogen:

‘De verdachte heeft in gezinsverband samengewoond met zijn (ex-)vriendin [betrokkene 1], terwijl hij wist, dat de uitgaven voor levensonderhoud die zij in dit verband deden, geheel of gedeeltelijk werden betaald van een uitkering die door [betrokkene 1] was verkregen door valsheid in geschrift. De verdachte heeft op deze manier geprofiteerd van goederen die door het misdrijf van een ander waren verkregen.’

Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen noch uit hetgeen het hof omtrent het bewijs heeft overwogen kan worden afgeleid dat de verdachte opzettelijk voordeel heeft getrokken uit de opbrengst van enig door [betrokkene 1] door misdrijf verkregen goed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:893

Zaaknummer: 11/04014

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft klaarblijkelijk noch in de uit het proces-verbaal ter terechtzitting in hoger beroep blijkende feiten en omstandigheden omtrent de persoon en de persoonlijkheid van betrokkene noch in de omstandigheid dat de betrokkene krachtens een bevel medebrenging onvrijwillig ter terechtzitting was verschenen, aanleiding gevonden voor nader onderzoek of de betrokkene – met het oog op waarborging van diens recht op een eerlijk proces – bijstand van een raadsman behoefde. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof niet zonder nader onderzoek had mogen aannemen dat de betrokkene in staat was zonder bijstand van een rechtsgeleerd raadsman behoorlijk zijn verdediging te voeren.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De betrokkene is in de strafzaak bij vonnis van 8 oktober 2008 van de Politierechter te Groningen veroordeeld tot een werkstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis ter zake van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 aanhef en onder A Opiumwet gegeven verbod. De onderhavige zaak betreft de ontnemingsvordering van het Openbaar Ministerie.

Het hof heeft klaarblijkelijk noch in de uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkende feiten en omstandigheden omtrent de persoon en de persoonlijkheid van de betrokkene noch in de omstandigheid dat de betrokkene krachtens een bevel medebrenging onvrijwillig ter terechtzitting was verschenen, aanleiding gevonden voor nader onderzoek of de betrokkene – met het oog op waarborging van diens recht op een eerlijk proces – bijstand van een raadsman behoefde. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Verweven als het is met aan het hof voorbehouden waarderingen van feitelijke aard, kan dat oordeel niet verder op juistheid worden onderzocht. Gelet op het verhandelde ter terechtzitting zoals daarvan blijkt uit voormeld proces-verbaal, is dat oordeel ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:879

Zaaknummer: 12/02589 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat in casu geen sprake is van een gewijzigd inzicht van de wetgever omtrent de strafwaardigheid van de vóór de regelwijziging begane strafbare feiten geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. 's Hof's oordeel is voorts toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte toepassing van artikel 1 lid 2 Sr heeft afgewezen, althans zijn oordeel dat artikel 1 lid 2 Sr niet van toepassing is, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Uit het bovenstaande volgt dat ook onder de thans geldende regeling als uitgangspunt geldt dat het verboden is beschermde inheemse vogels onder zich te hebben, zij het dat de regeling in ruimere mate dan voorheen voorziet in uitzonderingen op dit verbod. Uit de hiervoor weergegeven wet- en regelgeving en de ontstaansgeschiedenis daarvan moet worden afgeleid dat het huidige regiem niet berust op een gewijzigd inzicht van de wetgever omtrent de strafwaardigheid van het onder zich hebben van genoemde vogels vóór de inwerkingtreding van de thans geldende bepalingen, maar dat dit regiem is ingegeven door de gedachte, kort gezegd, enige knelpunten in de praktijk op te lossen, meer in het bijzonder in verband met de omstandigheid dat de voorgeschreven maximale diameter van die pootringen bij (doorgefokte) vogels niet altijd voldoende is gebleken.

Het oordeel van het hof dat de wijziging als hiervoor bedoeld niet voortvloeit uit een gewijzigd inzicht van de wetgever omtrent de strafwaardigheid van de vóór de regelwijziging begane strafbare feiten geeft derhalve niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voorts heeft het hof zijn oordeel toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde werkstraf van zestig uren, subsidiair dertig dagen hechtenis en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er

geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:885

Zaaknummer: 12/00940 E

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr en Flora en Faunawet

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2001:AD5493 en ECLI:NL:HR:1999:ZC2975. De in het middel bedoelde inbreuk op de individuele rechten van verdachte is niet een gevolg van de (wijziging van de) Meststoffenwet, maar van de voor rekening van verdachte komende omstandigheid dat hij gedurende vele jaren zijn pluimveebedrijf uitoefende zonder kennis te nemen van de inhoud van de op grond van die bedrijfsuitoefening aan hem gerichte brieven van de overheid en zonder de met die uitoefening samenhangende meldingsplichten na te komen.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte niet de Meststoffenwet buiten toepassing heeft gelaten wegens strijd met artikel 1 lid 2 Eerste Protocol bij het EVRM (hierna: EP).

De Hoge Raad overweegt als volgt. De voor de beoordeling van het middel relevante wetgeving is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.4. Kort samengevat en voor zover hier van belang komt die wetgeving op het volgende neer. Met ingang van 1 januari 2006 is het bestaande stelsel van de voor het houden van pluimvee benodigde mestproductierechten vervangen door een stelsel van pluimveerechten. De op een bedrijf rustende pluimveerechten zijn bepalend voor het aantal op dat bedrijf toegestane kippen (art. 20 (oud) Meststoffenwet). Het pluimveerecht wordt uitgedrukt in kilogrammen fosfaat (art. 23 lid 2 Meststoffenwet), zoals dat tot 1 januari 2006 het geval was met het mestproductierecht. Voor de bepaling van de omvang van het pluimveerecht geldt 1997 als referentiejaar, dan wel ter keuze van de belanghebbende 1995 of 1996 (art. 58g lid 2 (oud) Meststoffenwet). Dat pluimveerecht komt overeen met de in het referentiejaar op het bedrijf geproduceerde hoeveelheid dierlijke meststoffen afkomstig van de kippen (art. 58h lid 1 (oud) Meststoffenwet). Voor de vaststelling van de omvang van dat pluimveerecht diende de belanghebbende uiterlijk zes weken na 1 januari 2001 aan het Bureau Heffingen de referentiehoeveelheid meststoffen op zijn bedrijf in het door hem gekozen referentiejaar te melden (art. 58n lid 1 (oud) Meststoffenwet).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte niet de zojuist bedoelde melding aan het Bureau Heffingen heeft gedaan, zodat hij geen aanspraak kan maken op enig pluimveerecht. Ter zitting in eerste aanleg heeft de verdachte verklaard dat hij vanaf ongeveer 1991 alle brieven van de overheid ongeopend in de kast heeft gelegd.

Het middel berust op de stelling dat de uit de (wijziging van de) Meststoffenwet voortvloeiende omstandigheid dat de verdachte geen aanspraak kon maken op enig pluimveerecht, moet worden aangemerkt als een 'individual and excessive burden' in de hiervoor bedoelde zin. Deze stelling is onjuist, nu de in het middel bedoelde inbreuk op de individuele rechten van de verdachte niet een gevolg is van de (wijziging van de) Meststoffenwet, maar van de voor rekening van de verdachte komende omstandigheid dat hij gedurende vele jaren zijn pluimveebedrijf uitoefende zonder kennis te nemen van de inhoud van de op grond van die bedrijfsuitoefening aan hem gerichte brieven van de overheid en zonder de met die uitoefening samenhangende meldingsplichten na te komen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:906

Zaaknummer: 12/04213 E

Wetsartikelen: 1 lid 2 Eerste Protocol EVRM en Meststoffenwet

RECHTSPRAAK

Naar aanleiding van de klacht dat het proces-verbaal ter terechtzitting in hoger beroep in strijd met artikel 327 Sv niet door de voorzitter is ondertekend heeft de A-G bij de Hoge Raad zich tot de voorzitter van het hof gewend, hetgeen heeft geleid tot de toezending van een door de voorzitter ondertekend proces-verbaal. Conclusie A-G: anders.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 22 september 2011 in strijd met artikel 327 Sv niet door de voorzitter is ondertekend.

Naar aanleiding van deze klacht heeft de advocaat-generaal zich tot de voorzitter van het hof gewend. Dat heeft geleid tot de toezending van een door de voorzitter ondertekend proces-verbaal van genoemde terechtzitting.

De raadsman van de verdachte behoort in de gelegenheid te worden gesteld van dit nagezonden processtuk kennis te nemen teneinde zich schriftelijk daarover te kunnen uitlaten voordat op het cassatieberoep verder wordt beslist.

De Hoge Raad bepaalt dat de raadsman van de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld zich binnen twee weken na de uitspraak van dit arrest schriftelijk uit te laten over voormeld door de advocaat-generaal aan de stukken van het geding toegevoegd proces-verbaal en houdt elke verdere beslissing aan.

Conclusie A-G:

De klacht dat de verdachte niet wist voor welk feit hij was gedagvaard, omdat aan hem niet de toewijzing maar de vordering nadere omschrijving tenlastelegging was betekend, faalt. De nader omschreven of gewijzigde tenlastelegging moet zo spoedig mogelijk aan de verdachte worden betekend. Indien dit niet gebeurt is sprake van substantiële nietigheid. Die substantiële nietigheid kan echter worden gerelativeerd, indien de wijzigingsvordering tegelijk met of na de oorspronkelijke dagvaarding reeds is betekend. In het onderhavige geval is aan de verdachte de vordering, weliswaar niet in persoon, op rechtsgeldige wijze betekend. Van een

procedureel verzuim in eerste aanleg is aldus geen sprake.

Het middel berust voorts kennelijk op de opvatting dat het gerechtshof bij constatering van een procedureel verzuim in eerste aanleg de strafzaak moet terugwijzen naar de eerste feitenrechter. Met die opvatting miskent de steller van het middel dat de behandeling van de strafzaak in hoger beroep mede strekt tot herstel van gebreken die zich in eerste instantie hebben voorgedaan, met inbegrip van eventueel onjuiste beslissingen van de eerste rechter. Indien de rechter in eerste aanleg aan de hoofdzaak is toegekomen en een oordeel heeft gegeven over het tenlastegelegde delict, zoals in deze het geval is, doet de rechter in hoger beroep de strafzaak onder herstel van onjuistheden en verzuimen in beginsel de zaak zelf af en is voor terugwijzing van de zaak naar de rechter in eerste aanleg rechtens geen ruimte. In overeenstemming met deze hoofdregel heeft het hof de strafzaak aan zich gehouden. In hoger beroep droeg de verdachte kennis van de nader omschreven tenlastelegging en heeft hij zich daartegen voorzien van rechtsbijstand verdedigd. Reeds daardoor is het ontbreken van een schorsing van het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg en het achterwege laten van een kennisgeving van de toewijzing van de vordering nadere omschrijving van de tenlastelegging – mocht een en ander als een verzuim worden aangemerkt – door het hof langs voorgeschreven weg hersteld. Het middel faalt.

Het eerste middel slaagt. Het tweede en het derde middel falen en kunnen naar mijn oordeel met de aan artikel 81 lid 1 Wet RO ontleende overweging worden verworpen. Ambtshalve heb ik geen grond aangetroffen die tot vernietiging aanleiding behoort te geven.

Deze conclusie strekt tot vermindering van de opgelegde straf en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:899

Zaaknummer: 12/00265

Wetsartikelen: 327 Sv

RECHTSPRAAK

De aan het middel ten grondslag liggende opvatting dat een verdachte zich niet schuldig kan maken aan het onttrekken van minderjarigen aan het gezag en het opzicht van een ander als bedoeld in artikel 279 Sr indien de bij een rechterlijke beslissing vastgestelde (voorlopige) omgangsregeling waaraan de verdachte zich niet heeft gehouden niet aan de verdachte is betekend is onjuist, zodat het middel faalt.

Het middel komt op tegen de verwerping door het hof van een ter terechtzitting gevoerd verweer.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Anders dan de raadsman is het hof van oordeel dat het gegeven dat geen sprake is van een afdwingbare verplichting tot het nakomen van een omgangsregeling onverlet laat dat de verdachte strafrechtelijk aansprakelijk is, indien zij de door de civiele rechter vastgestelde omgangsregeling niet naleeft. Het hof verwerpt het verweer van de raadsman.

Voor wat betreft de onbekendheid van de verdachte met de inhoud van de omgangsregeling is het hof – met de politierechter – van oordeel dat de beschikking van 12 januari 2010, waarin een regeling is vastgesteld ter verdeling van de zorg- en opvoedtaken tussen de ouders (voor zover deze al aan de verdachte betekend zou moeten worden) het resultaat is van een procedure die op tegenspraak is gevoerd, waarbij de verdachte ter terechtzitting aanwezig was. Bovendien is niet bepaald dat de vastgestelde regeling zou ingaan op het moment dat de beschikking aan de verdachte was betekend en heeft de verdachte bij herhaling over de inhoud van deze regeling geprocedeerd met aangever, waaronder een oorspronkelijk als verzoekschriftprocedure aangevangen zaak tot wijziging van de omgangsregeling. Het hof heeft uit het voorgaande afgeleid dat de inhoud van de omgangsregeling genoegzaam bij de verdachte bekend was en verwerpt dan ook het verweer van de verdediging.

Artikel 279 lid 1 Sr luidt:

‘Hij die opzettelijk een minderjarige onttrekt aan het wettig over hem gesteld gezag of aan het opzicht van degene die dit desbevoegd over hem uitoefent, wordt gestraft met gevangenisstraf

van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.'

Aan het verweer en het middel ligt de opvatting ten grondslag dat een verdachte zich niet kan schuldig maken aan het onttrekken van minderjarigen aan het gezag en het opzicht van een ander als bedoeld in artikel 279 Sr, indien de bij een rechterlijke beslissing vastgestelde (voorlopige) omgangsregeling waaraan de verdachte zich niet heeft gehouden, niet aan de verdachte is betekend. Deze opvatting is onjuist, zodat het middel faalt. Het ontbreken van betekening doet immers niet af aan de rechtskracht van de rechterlijke uitspraak waarbij de omgangsregeling is vastgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:901

Zaaknummer: 12/05756

Wetsartikelen: 279 Sr